

Яви се нѣкой вѣстникъ или периодическо списанье, вѣстятъ се още други, набератъ се нѣколко и — видишъ, скоро скоро, единъ подиръ други, зафащатъ да исчезнуватъ, губятъ се и насава пакъ, както си е било отпреди. Дору и днесъ, следъ като буйно бѣха изникнали нѣколко вѣстника и следъ като книжевноста ни отъ тоя родъ набра доста „венци хваления“ отъ чужденцитѣ, днесъ, казуваме, въ отношенъето, за което е думата, ние, ето, намираме се пакъ тамъ, дето си бѣхме подъ робството, въ турското време, ако не и още по-назадъ и по-долу.

„Печатътъ, въ днешнѣо време, е станалъ насущна потрѣба за общества и народитѣ: печатътъ води, осветлява и е отзивъ на общото мнѣние, на желанията, и на стремленията човечески; печатътъ разнася отъ едно въ друго мѣсто човеческата мисль, науката и знанията и ги распространява; печатътъ говори всѣка минута сладкодумни, живи и поучителни слова отъ хиляди оратори и учени, и така проповѣдува високитѣ нравственни и умственни каквини, добродѣтелитѣ, които крепятъ и въздигатъ човечеството; печатътъ свързува помежду си всичкитѣ хора отъ вситѣ свѣтовни краища; печатътъ, най-подиръ, можемъ каза, споредъ евангелската притча, е „свѣтилникъ света“, който по всѣкаде прѣска светлини и отваря на хората душевнитѣ очи, за да видятъ на каде сж и да разбератъ какво сж длѣжни да вършатъ за да постигнатъ доброчестината, която е цѣльта на човешкиятъ животъ. Таквисъ сж добринитѣ отъ печата и ние трѣбуваме да ги оцѣнимъ, за да крепимъ тѣхний изворъ; но за жалость нашето неведение, незнанъето ни е докарало противното и то е обезсърдило много горещи патриоти и просветени людѣ, които, въ желанъето си да помагатъ народу чрезъ печатното слово, сж се впускале и бориле сж се въ труднейшето публицистско поприще.

„Обезсърденъе, разочарованъе: това сж посрѣщале всичкитѣ наши публицисти — вѣстникаре, туй сме посрещнале и ние макаръ и въ кратковременната си публицистка дѣятелность. Да спремъ ли, да млъкнемъ ли обаче? При топли чувства, при млади, крепки сили, въредъ единъ добъръ, трудолюбивъ и съ светло бѣдуще народъ, намъ бѣ срамъ, грѣхъ бѣ ни да сторимъ това, и ето — отново се залаваме за перото, което извънредни околности ни принудиха да захитимъ и зафърлимъ, за малко време. Нѣ въпрочемъ, да говоримъ за да сми на приказка, и тѣй сж много празнитѣ приказки изъ хорскитѣ